

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: A.R.**, nar. X, státní příslušnost S., t.č. ZZC B., B., proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend**, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2015, č.j. KRPU-1657-47/ČJ-2015-040022,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13.2.2015, č.j. KRPU-1657-47/ČJ-2015-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 60 dnů od ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

V žalobě uvedl, že v napadeném rozhodnutí je zcela nedostatečně obsažena úvaha, proč v daném případě nepostačilo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dle jeho názoru žalovaný nijak nezohlednil ani se nevypořádal se skutečnostmi, které by mohly vést k závěru o vhodnosti a dostatečnosti uložení uvedeného zvláštního opatření. Nepřiměřené je rozhodnutí o zajištění i s ohledem na závažnost porušení zákona o pobytu cizinců. Jak vyplývá přímo z napadeného rozhodnutí, žalobce neoprávněně pobýval na území České republiky po dobu několika málo hodin. Dovozovat z několika hodin neoprávněného pobytu důvod pro zajištění žalobce je nepřiměřené a v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu

(dále jen „správní řád“). Dále namítl, že byla porušena periodicitu soudního přezkumu dle čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“) a dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, sp. zn. 7 As 97/2012. V případě žalobce byla délka trvání zajištění stanovena v rozporu s Evropskou úmluvou i uvedenou judikaturou na 60 dnů, což žalobce zbavuje práva na soudní kontrolu zásahu do jeho osobní svobody. Při aplikaci ustanovení § 124 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen dbát základních zásad správního řízení. Těmito zásadami jsou především požadavek individualizace správního řízení a správního rozhodování zakotvený v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu a princip proporcionality zakotvený v § 2 odst. 3 správního řádu. Žalovaný nezjistil nebo nepřihlédl k podstatným okolnostem případu, které mohly mít vliv na závěr o nezbytnosti zajištění žalobce a mimo jiné porušil svým postupem ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že v žádném případě není nikde v právním řádu uvedeno, že před zajištěním cizince je nutné přednostně uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Nebylo sice využito zvláštního opatření, což ale bylo řádně odůvodněno v rozhodnutí o zajištění, včetně úvah, postřehů a názorů, které vedly k rozhodnutí zajistit cizince a nevyužít uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Na jednu stranu je pravdou, že před zajištěním strávil žalobce na území České republiky jen několik hodin, avšak opominul, že jeho neoprávněný pobyt v schengenském prostoru trvá od 12.9.2014, kdy byl zařazen do schengenského informačního systému jako osoba nežádoucí. Žalobce taktéž pominul uvést pořízení si padělaného dokladu totožnosti, kterým se prokazoval jako pravým a vlastním a taktéž opominul uvést, že mu bylo umožněno vrátit se do země původu, což neučinil. Ke stanovení doby zajištění poukázal na změnu zákona o pobytu cizinců účinnou od 1.1.2014 a právní závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7.1.2015, sp. zn. 78 A 29/2014. Žalovaný postupoval v souladu s platnými právními normami týkajícími se vstupu a pobytu žalobce v schengenském prostoru i týkající se postupu při vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukázal na to, že žalobce je osobou starší 15 let, byl mu uložen jiným členským státem zákaz vstupu platný pro území členských států EU, nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, je evidován v informačním systému smluvních států, dopad napadeného rozhodnutí není nepřiměřený a realizace správního vyhoštění je reálná v době trvání zajištění.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce vstoupil linkovým autobusem dne 4.1.2015 z Rakouska na území České republiky, v němž byl policií zadržen. Dále bylo zjištěno, že žalobce je na základě aktu Spolkové republiky Německo ze dne 19.8.2014 vedeném pod č.j. EP/2-2 Schr AW-Nr. 1304/4242 veden v Schengenském informačním systému jako osoba nežádoucí, a to od 12.9.2014 do 22.8.2017. Při kontrole Policií České republiky se žalobce prokázal padělkem Identity Card Slovinské republiky č. X na jméno I.N., nar. X. Ve své výpovědi dne 5.1.2015 žalobce mimo jiné uvedl, že si je vědom skutečnosti, že mu byl orgány Spolkové republiky Německo udělen zákaz vstupu do schengenského prostoru, je si vědom skutečnosti, že je v schengenském informačním systému veden jako nežádoucí cizinec, kterému je zakázán vstup do schengenského prostoru, byla mu poskytnuta lhůta k dobrovolnému opuštění schengenského prostoru, kterou nevyužil. Do S. se vrátit nechce, neboť je tam odsouzen k trestu odnětí svobody, nemá tam práci ani co dělat. Na území Spolkové republiky Německo a Rakouska se nacházejí jeho družky a děti, všichni státní příslušníci S.

Podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií.

Podle § 123b odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Soud se nejprve zabýval námitkou, že není dostatečně v žalobou napadeném rozhodnutí uvedena úvaha žalovaného, proč nebylo využito zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu. K tomu soud uvádí, že se s touto námitkou žalobce neztotožňuje, neboť možnost uložení zvláštního opatření se žalovaný zabýval na str. 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukázal na shora konstatované skutečnosti spočívající v nerespektování rozhodnutí orgánů Spolkové republiky Německo týkajícího se vycestování žalobce, dále vycházel i z toho, že se žalobce prokazoval padělaným dokladem a dospěl k závěru, že je zde důvodné nebezpečí, že v případě uložení vyhoštění žalobce dobrovolně území České republiky neopustí. S tímto závěrem se soud plně ztotožňuje, neboť žalobce již dostal příležitost dobrovolně opustit území schengenského prostoru, avšak toto neučinil, ale naopak se pokoušel pomocí padělaného dokladu svůj pobyt prodlužovat. Nelze se ani ztotožnit s námitkou žalobce, že by zajištění bylo v jeho případě nepřiměřené, neboť nad rámec uvedených skutečností, které zajištění odůvodňují, je nutno připomenout, že žalobce se na území schengenského prostoru pohyboval nelegálně již od 12.9.2014. Žalobce na území České republiky nemá žádné sociální či ekonomické vazby.

K námitce porušení periodicity soudního přezkumu při stanovení doby zajištění na 60 dní soud uvádí následující.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 97/2012 vycházel z premisy, že řízení o ochraně práv cizinců podle § 200o až § 200u o.s.ř. u civilních soudů často trvají dva a více měsíců, aniž jsou k tomu důvody na straně samotných zajištěných cizinců. V rámci rekodifikace soukromého práva byla mimo jiné zákonem č. 303/2013 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím rekodifikace soukromého práva, účinným od 1.1.2014, zrušena celá právní úprava obsažená v ustanovení § 200o až § 200u o.s.ř. Podle Důvodové zprávy k uvedenému zákonu č. 303/2013 Sb. (sněmovní tisk č. 930, 6. volební období PS, str. 267) nebylo dále důvodné, aby rozhodování o zajištění cizince bylo podrobeno soudnímu přezkumu v rámci správního soudnictví podle soudního řádu správního, tedy poté, co rozhodl orgán Policie ČR, a rozhodování o žádosti o propuštění cizince ze zajištění rozhodovaly soudy v občanském soudním řízení. Tím byl sjednocen postup pro řízení o žádosti cizince o propuštění tak, že nadále bude o žádosti rozhodovat nejprve Policie ČR a následný přezkum soudem bude zajištěn prostředky správního soudnictví podle soudního řádu správního.

Zároveň byl s účinností od 1.1.2014 do zákona o pobytu cizinců zaveden institut žádosti o propuštění ze zařízení zakotvený v § 129a zákona o pobytu cizinců. Podle této úpravy je cizinec oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu. Policie cizince poučí o oprávnění podat ve správním soudnictví žalobu proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. Žádost o propuštění ze zařízení je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, nepodal-li žalobu proti takovému rozhodnutí, nebo nejdříve po uplynutí 30 dní od právní moci posledního rozhodnutí o jeho žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení.

O žalobě proti nepropuštění cizince ze zařízení je tedy přípustná správní žaloba, o které musí správní soud rozhodnout podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců do 7 dnů. Podle § 126 písm. b) zákona o pobytu je policie povinna poučit cizince o možnosti podat žádost o propuštění ze zařízení. Dále je policie povinna podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Vzhledem ke změně právní úpravy tak již soud nemůže rozhodovat o propuštění ze zajištění (zařízení) dva a více měsíců, ale musí tak učinit ve lhůtě 7 dnů. Závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 97/2012-26 tak na daný případ aplikovat nelze.

Současná konstrukce zajištění cizince v kombinaci s institutem žádosti o propuštění ze zařízení je velmi podobná právní úpravě vazby zakotvené v trestním řádu, která je považována za ústavněkonformní i eurokonformní. Soud připomíná, že periodicita přezkumu trvání důvodů vazby ve formě rozhodnutí je normována ustanovením § 72 trestního řádu na tři měsíce, nikoliv jeden měsíc. Rovněž tak žádost o propuštění z vazby je vázána podle § 71a trestního řádu na uplynutí 30 denní lhůty od právní moci posledního vazebního rozhodnutí. Žalobce tak ve své interpretaci spočívající ve faktické nemožnosti stanovit dobu zajištění delší než jeden měsíc, jde dokonce nad již tak poměrně striktní úpravu vazebního řízení a soud se s touto rozhodně interpretací neztotožňuje.

Podle čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné. Ani

z uvedeného článku ani z judikatury Evropského soudu po lidská práva nelze vyvodit konkrétní příkaz stanovující dobu zajištění. Ani ze současné právní úpravy zákona o pobytu cizinců a Dublinského nařízení nelze dovodit nutnost stanovovat dobu zajištění na jeden měsíc či principiální nemožnost stanovit dobu zajištění delší než jeden měsíc. Soud tak považuje současnou právní úpravu za nerozpornou s čl. 5 odst. 1, odst. 4 Evropské úmluvy a námitky žalobce v tomto směru za nedůvodné.

K obecné námitce žalobce, že v jeho případě došlo k porušení základních zásad správního řízení, soud uvádí, že takové porušení neshledal. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem týkajících se neoprávněného pobytu žalobce nejen na území České republiky, které se náležitě promítly do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, je patrné, že žalovaný konkrétně hodnotil situaci žalobce a dospěl k závěru o nutnosti žalobce zajistit, jemuž soud nemá co vytknout.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 13. března 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová